

Έντυπη Έκδοση Ελευθεροτυπία, Σάββατο 1 Οκτωβρίου 2011

Οι καταστροφικές συνέπειες της εξόδου από την ευρωζώνη

Του ΔΙΟΝΥΣΗ Γ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ *

Επειδή πολλές μισές αλήθειες δεν κάνουν μια ολόκληρη, το άρθρο του καθ. Κ. Λαπαβίτσα («Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία», 18/9) χρήζει απάντησης: η έξοδος της Ελλάδας από την ευρωζώνη θα έχει καταστροφικές συνέπειες για τους ίδιους τους Έλληνες και γι' αυτό πρέπει να αποφευχθεί. Όσοι, λοιπόν, προωθούν αυτή τη «λύση», οφείλουν να είναι απόλυτα ειλικρινείς για τις συνέπειές της. Ποιες θα είναι αυτές; Ακόμη και αν περιοριστούμε στη στενά οικονομική διάσταση του θέματος και μόνο για την Ελλάδα, η εικόνα είναι εφιαλτική.

Η αποχώρηση από την ευρωζώνη θα σημάνει την έλευση νέου εθνικού νομίσματος, το οποίο θα είναι εξαιρετικά αδύναμο, αλλά και φθινό σε σχέση με όλα τα άλλα διεθνή νομίσματα. Αυτό θα σημάνει δραματικές αυξήσεις στις τιμές των εισαγωγών. Σε αυτές περιλαμβάνεται και η ενέργεια. Δεδομένου ότι -σύμφωνα με την Παγκόσμια Τράπεζα- η Ελλάδα εισάγει τα δύο τρίτα της ενέργειας που χρησιμοποιεί, το κόστος παραγωγής ελληνικών προϊόντων θα αυξηθεί δραματικά, με συνέπεια να εξανεμιστούν σε πολύ μεγάλο βαθμό τα όποια οφέλη -για τους εγχώριους παραγωγούς- από τη δημιουργία του νέου νομίσματος.

Δεδομένου ότι ελληνικά κρατικά ομόλογα κατέχονται σε μεγάλο βαθμό από ελληνικές τράπεζες, αυτές θα πρέπει να κρατικοποιηθούν για να μην καταρρεύσουν, κι αυτό σε μια χώρα όπου ο δημόσιος τομέας είναι κεντρικό μέρος του προβλήματος!

Επίσης, η έξοδος από την ευρωζώνη μετά από χρεοκοπία θα αποκλείσει τη χώρα από τις διεθνείς χρηματαγορές, τη στιγμή που το ετήσιο έλλειμμα του προϋπολογισμού θα αυξάνεται.

Ακόμη και αν βρεθούν διεθνείς δανειστές, αυτοί θα χρεώνουν τεράστια επιτόκια (12%, σύμφωνα με πρόσφατη ανάλυση). Για να πληρωθούν μισθοί και συντάξεις του δημόσιου τομέα, οι αρχές θα πρέπει να τυπώσουν ακόμη περισσότερο νέο νόμισμα, με αποτέλεσμα να αυξηθεί δραματικά ο πληθωρισμός. Παράλληλα, ακόμη και αν μπορούσε να αποφευχθεί η απόλυση χιλιάδων δημοσίων υπαλλήλων, η έξοδος από την ευρωζώνη δεν θα έλυne τα προβλήματα της φοροδιαφυγής και της εισφοροδιαφυγής. Αντιθέτως, τα κίνητρα που οδηγούν σ' αυτές θα αυξάνονταν δραματικά.

Να, λοιπόν, γιατί ενώ «Η κρίση μπορεί όντως να γίνει ευκαιρία να αλλάξει η Ελλάδα σε προοδευτική κατεύθυνση», η επίτευξη αυτού του στόχου δεν περνάει μέσα από την επιστροφή στη δραχμή.

* Διδάσκει Πολιτικές Επιστήμες στο Κολέγιο Birkbeck του Πανεπιστημίου του Λονδίνου.

=====
<http://www.enet.gr/?i=news.el.article&id=316308>

Έντυπη Έκδοση Ελευθεροτυπία, Σάββατο 8 Οκτωβρίου 2011

Οι καταστροφικές συνέπειες της παραμονής μας στην Ε.Ε.*

Του ΤΑΚΗ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Στο προηγούμενο άρθρο^[1] αναφέρθηκα στη μοναδική, κατά τη γνώμη μου, διέξοδο από την καταστροφική κρίση που δημιουργήσαν οι ξένες ελίτ με τη συνεργία των ντόπιων.

Η διέξοδος αυτή περνά μέσα από την άμεση έξοδο από την Ε.Ε. και την ευρωζώνη, την ακύρωση των «μνημονιακών» νόμων και τη διαγραφή ολόκληρου του χρέους, την αναγκαστική απαλλοτρίωση -χωρίς αποζημίωση- του λεηλατημένου κοινωνικού μας πλούτου, καθώς και αυστηρούς κοινωνικούς ελέγχους των αγορών κεφαλαίου, εργασίας και εμπορευμάτων, την κοινωνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος και, προπαντός, τη δημιουργία ενός νέου παραγωγικού και καταναλωτικού προτύπου που θα στηρίζεται βασικά στους δικούς μας παραγωγικούς πόρους, οι οποίοι θα οργανώνονται γύρω από συλλογικά ελεγχόμενες επιχειρήσεις.

Το άρθρο αυτό (που αποτελούσε ουσιαστικά περίληψη των συμπερασμάτων συστηματικής ανάλυσης της κρίσης και συνολικής πρότασης για διέξοδο από αυτή που διατυπώθηκε σχεδόν ένα χρόνο πριν)^[2] έτυχε πολύ ευμενούς υποδοχής από blogs, αναγνώστες κ.λπ., και φυσικά και άμεσων ή έμμεσων επιθέσεων από τους «ευρωπαϊστές» με επενδυμένα συμφέροντα στην Ε.Ε., ενώ δεν έλειψαν και αυτοί που προσπαθούν να θάψουν παρόμοιες προτάσεις, με ισχυρισμούς του τύπου «αντί μιας μελετημένης και συγκροτημένης πρότασης για τη βαθιά κρίση, ακούμε μόνο κραυγές, από εκείνες που ακούγονται για να ακουστούν»!

Συγχρόνως, η κοινοβουλευτική χούντα και τα παπαγαλάκια της ξεκίνησαν μια γκεμπελική εκστρατεία καταστροφολογίας για τις συνέπειες εξόδου από την ευρωζώνη. Ομως, ας δούμε ένα «σοβαρό» άρθρο όπου μάθαμε από... πολιτειολόγο για τις «καταστροφικές συνέπειες της εξόδου από την ευρωζώνη»^[3] - ο οποίος προφανώς

* Η πλήρης εκδοχή του άρθρου δημοσιεύεται εδώ:

http://inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2011/2011_10_08.html

¹ Το άρθρο για το πολιτικό και κοινωνικό υποκείμενο ενός αγώνα, με τους στόχους του κειμένου, που υποσχέθηκα στο προηγούμενο άρθρο, αναγκαστικά αναβάλλεται για το επόμενο. Βλ. όμως: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grspeches/chalkida_2011.htm

² Βλ. *Η Ελλάδα ως Προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ*, (Γόρδιος, Νοεμ. 2010), Μέρος Τρίτο

³ Διονύσης Γ. Δημητρακόπουλος, «Οι καταστροφικές συνέπειες της εξόδου από την ευρωζώνη», *Ελευθεροτυπία* (01/10/2011).

γνωρίζει περισσότερα από πλειάδα έγκυρων διεθνών οικονομολόγων, με τελευταίο τον Ρουμπινί, που υποστηρίζουν το αντίθετο!

Έτσι, πρώτον, υποστηρίζεται ότι η έξοδος από την ευρωζώνη θα σημάνει «δραματικές αυξήσεις στις τιμές των εισαγωγών» και, επομένως, αντίστοιχη αύξηση της τιμής της εισαγόμενης ενέργειας και του παραγωγικού κόστους. Στην πραγματικότητα, όμως, η υποτίμηση του νομίσματος στην οποία θα οδηγήσει η έξοδος από το ευρώ επιφέρει μεν αύξηση των τιμών των εισαγόμενων προϊόντων, αλλά και αντίστοιχη μείωση των τιμών των εξαγομένων, που σίγουρα θα έχει σημαντικά ευεργετικά αποτελέσματα στις εξαγωγές και τον τουρισμό.

Επομένως, το κράτος μπορεί να αντισταθμίσει σημαντικό τμήμα της αύξησης του κόστους παραγωγής με το μηδενισμό του φόρου στην ενέργεια, που θα γινόταν δυνατός (ο μηδενισμός) με τα επιπλέον (άμεσα ή έμμεσα) φορολογικά έσοδα από τη βελτίωση των εξαγωγών. Στην πραγματικότητα, το σημαντικότερο πρόβλημα από την υποτίμηση θα ήταν η επιδείνωση των λαϊκών εισοδημάτων εξαιτίας της αύξησης των τιμών των βασικών ειδών, τα περισσότερα από τα οποία σήμερα εισάγουμε, ως συνέπεια της αποδιάρθρωσης της παραγωγής μας μετά την ένταξη στην Ε.Ε. Όμως, μια κυβέρνηση, που δεν θα εκπροσωπούσε (όπως η σημερινή χούντα) τα προνομιούχα στρώματα και τις ελίτ, θα μπορούσε να επιδοτεί τα λαϊκά στρώματα από τα έσοδα ενός σημαντικού φόρου στη μεγάλη περιουσία (κινητή και ακίνητη), καθώς και τα έσοδα από ένα βαρύ φόρο στα είδη πολυτελείας, όπως έχουμε προτείνει.

Δεύτερον, φυσικά, οι ελληνικές τράπεζες θα πρέπει να κοινωνικοποιηθούν, και αυτό δεν είναι κάτι «κακό», όπως ισχυρίζεται το άρθρο αυτό, διότι δήθεν στη χώρα μας «ο δημόσιος τομέας είναι κεντρικό μέρος του προβλήματος». Το «επιχείρημα» αυτό, όπως έδειξα αλλού,^[4] αποτελεί απλά νεο/σοσιαφιλελεύθερο μύθο, αφού ο δημόσιος τομέας είναι σύμπτωμα της χρόνιας δομικής κρίσης, όπως και το χρέος.

Τρίτον, το «επιχείρημα» ότι η έξοδος από την ευρωζώνη έπειτα από χρεοκοπία θα αποκλείσει τη χώρα από τις διεθνείς χρηματαγορές, τη στιγμή που το έλλειμμα του προϋπολογισμού θα αυξάνεται, στηρίζεται σε δύο σιωπηρές υποθέσεις που ισχύουν μόνο αν παραμείνουμε στην Ε.Ε./ευρωζώνη (που είναι βέβαια το κρίσιμο ερώτημα)! Δηλαδή, στην υπόθεση ότι το χρέος θα μείνει στο ύψος που μας καθόρισαν οι τοκογλύφοι πιστωτές μας - όταν ακριβώς βραχυπρόθεσμος στόχος της εξόδου από την Ε.Ε./ευρωζώνη είναι να αποφασίσουμε εμείς για το εάν θα πληρώσουμε το χρέος, και μακροπρόθεσμος η δημιουργία των προϋποθέσεων μιας αυτοδύναμης ανάπτυξης που θα ελαχιστοποιούσε, αν δεν εξαφάνιζε, την ανάγκη νέων δανεισμών.

Οι ταμειακές μάλιστα ανάγκες για την επαναφορά των λαϊκών εισοδημάτων στο προ των μνημονίων επίπεδο μπορούν να καλυφθούν μέσω ενός ελεγχόμενου πληθωρισμού (ενώ τα λαϊκά εισοδήματα θα μπορούσαν να προστατευθούν με τιμαριθμικές αναπροσαρμογές), καθώς και της φορολόγησης των μεγάλων εισοδημάτων.

⁴ Η Ελλάδα ως Προτεκτοράτο, ο.π. σελ.79-86.

Τέταρτον, τα κίνητρα για φοροδιαφυγή και εισφοροδιαφυγή όχι μόνο δεν θα αυξηθούν «δραματικά», όπως υποστηρίζει το άρθρο, αλλά αντίθετα θα μειωθούν δραστικά στο νέο θεσμικό πλαίσιο, ιδιαίτερα μετά τη ριζική αναδιανομή του πλούτου και του εισοδήματος υπέρ των λαϊκών στρωμάτων που συνεπάγονται τα παραπάνω μέτρα.

=====
<http://www.enet.gr/?i=issue.el.home&date=13/10/2011&id=317678>

Έντυπη Έκδοση Ελευθεροτυπία, Πέμπτη 13 Οκτωβρίου 2011

Υποσχέσεις χωρίς περιεχόμενο

Του ΔΙΟΝΥΣΗ Γ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ*

Επειδή οι σημερινές συνθήκες δεν είναι κανονικές και πολλές υποσχέσεις δεν κάνουν μια πραγματικότητα, απαντώ αποκλειστικά και μόνο στην (όποια) ουσία του άρθρου του Τάκη Φωτόπουλου στη «Σαββατιάτικη Ελευθεροτυπία» (8/10): «Οι καταστροφικές συνέπειες της παραμονής μας στην Ε.Ε.».

Δεν είναι δα ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία φορά που όσοι πιστεύουμε πραγματικά στην ενωμένη Ευρώπη των λαών (δηλαδή και στο ευρώ, που χρήζει ουσιαστικών μεταρρυθμίσεων) αντιμετωπίζουμε την ευεξήγητη συμφωνία μέρους της (αυτοπροσδιοριζόμενης ως) Αριστεράς, με βασική πρόταση πολλών δεξιών, στην πράξη, συμμάχων τους, που κοινό στόχο έχουν την καταστροφή του ευρώ και της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Πρώτον, από πότε ανήκει (ή πρέπει να ανήκει) αποκλειστικά και μόνο σε οικονομολόγους το δικαίωμα σχολιασμού της οικονομικής πολιτικής; Ας μην ξεχνάμε ότι είναι πολλοί οι οικονομολόγοι που είναι άμεσα συνδεδεμένοι όχι μόνο με τη διεθνή διάσταση της κρίσης (όπως π.χ. ο πρώην επικεφαλής της κεντρικής τράπεζας των ΗΠΑ και μέγας οπαδός της απεριόριστης ελευθερίας των αγορών, Άλαν Γκρίνσπαν), αλλά και με την εγχώρια πτυχή της. Επίσης, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι οικονομικά σπούδασαν πολλοί πολιτικοί που άσκησαν, με τα γνωστά αποτελέσματα, δημόσια εξουσία στην Ελλάδα, όπως π.χ. οι Α. Παπανδρέου, Γ. Παπαντωνίου, Γ. Αλογοσκούφης, Γ. Παπακωνσταντίνου, όπως κι ο σημερινός αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Μήπως η γνώση που απαιτείται είναι αμιγώς τεχνική και στερείται αξιακού περιεχομένου, με συνέπεια να δικαιούνται να ομιλούν μόνο όσοι έχουν πτυχίο Οικονομικών, ή μήπως ο καθηγητής Ρουμπινί -με του οποίου την άποψη συμφωνεί ο Τ. Φωτόπουλος-, εκτός από πανεπιστημιακός, δεν είναι και συμμετοχος, διά των με το αζημίωτο συμβουλών του, στο διεθνές χρηματοπιστωτικό «παιχνίδι»; Πάνω από όλα, αν μόνο οικονομολόγοι έχουν δικαίωμα να ομιλούν περί την οικονομία, μήπως θα πρέπει να είναι και οι μόνοι που θα πρέπει να έχουν το δικαίωμα ψήφου;

Δεύτερον, η επιστροφή της Ελλάδας στη δραχμή δεν θα σημάνει το τέλος του ευρύτερου διεθνούς καπιταλιστικού πλαισίου, μέσα στο οποίο θα εξακολουθήσει να λειτουργεί η χώρα, όπου οι όροι των συναλλαγών δεν καθορίζονται μονόπλευρα από τους αδύναμους, ιδιαίτερα αυτούς που στερούνται συμμάχων.

Τρίτον, ο μηδενισμός του φόρου στην ενέργεια, τον οποίο προτείνει ο Τ. Φωτόπουλος, θα οδηγούσε σε περαιτέρω αύξηση του ελλείμματος (αφού θα μείωνε τα έσοδα) και κυρίως θα άφηνε ανέπαφη ακόμη μια πηγή των δομικών προβλημάτων της ελληνικής οικονομίας, δηλαδή την εξάρτηση από την εισαγόμενη ενέργεια της οποίας η τιμή θα αυξανόταν αλματωδώς και όχι μόνο μία φορά. Η ρεφορμιστική απάντηση είναι η αλλαγή του οικονομικού προτύπου μέσω της ουσιαστικής αξιοποίησης των εναλλακτικών πηγών ενέργειας, αλλά από τότε αυτό προϋποθέτει την αλλαγή νομίσματος;

Τέταρτον, η έξοδος από την ευρωζώνη δεν θα οδηγήσει ως διά μαγείας σε πραγματικά ισοσκελισμένο προϋπολογισμό. Δεν υπάρχει το μαγικό ραβδί που θα εξαφανίσει το πρωτογενές έλλειμμα, μέσω της επιστροφής στη δραχμή. Η φορολόγηση κινητών αξιών μέσα σε συνθήκες οξύτατης κρίσης, που θα δημιουργήσει η επιστροφή στη δραχμή, δεν θα πλήξει παρά μόνο τα γνωστά υποζύγια (δηλαδή τους μισθοσυντήρητους και συνταξιούχους, που έχουν μικροκαταθέσεις) κι όχι αυτούς που μπορούν να μεταφέρουν τις καταθέσεις τους στους φορολογικούς παραδείσους. Η δε πρόταση περί «κοινωνικοποίησης» του συνόλου των τραπεζών (αντί της ουσιαστικής παρουσίας δημόσιου τραπεζικού πυλώνα σε περιβάλλον ανταγωνισμού) μόνο θυμηδία προκαλεί σε όσους θυμούνται τι συνέβη την τελευταία φορά που «κοινωνικοποιήθηκαν» επιχειρήσεις σε άλλους τομείς της οικονομίας στην Ελλάδα από το κόμμα που επαγγελλόταν την «αλλαγή».

Πέμπτον, η επιστροφή στη δραχμή δεν θα μετατρέψει όσους εκ των δημοσίων υπαλλήλων είναι αναποτελεσματικοί σε υποδείγματα αποτελεσματικότητας κι ούτε έναν από τους «επιχειρηματίες», που επί χρόνια απομυζούσαν τον δημόσιο κι ευρωπαϊκό κορβανά, σε παραγωγικό επενδυτή. Και με ποιο κρατικό μηχανισμό θα παταχθούν η φοροδιαφυγή, η εισφοροδιαφυγή, αλλά και ο πληθωρισμός, που θα αυξηθεί δραματικά αν η χώρα επιστρέψει στη δραχμή;

* Διδάσκει Πολιτικές Επιστήμες στο Κολέγιο Birkbeck του Πανεπιστημίου του Λονδίνου

=====
<http://www.enet.gr/?i=issue.el.home&date=15/10/2011&s=proektaseis>

Έντυπη Έκδοση Ελευθεροτυπία, Σάββατο 15 Οκτωβρίου 2011

Διάλογος χωρίς ουσία

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Διονύσης Δημητρακόπουλος (ΔΔ) («Ε»,13/10/2011) ξεκίνησε ένα διάλογο χωρίς την παραμικρή ουσία. Και αυτό, διότι ένας ουσιαστικός διάλογος προϋποθέτει ότι και τα δύο μέρη ανταλλάσσουν επιχειρήματα, όπως προσπάθησα να κάνω στο δικό μου άρθρο («Ε», 8/10/2011), αντί να παπαγαλίζουν απλά τις θέσεις των ελίτ για τα καταστροφικά αποτελέσματα της εξόδου μας από την ΕΕ, τη στιγμή μάλιστα που η

συντελούμενη σήμερα πρωτόγνωρη καταστροφή των λαϊκών στρωμάτων είναι προφανής σε όλους όσους δεν είναι στην υπηρεσία των ελίτ και της ΕΕ. Και το γεγονός ότι ο επικριτής μου έχει προφανή «επενδυμένα συμφέροντα», εφόσον ολόκληρο το συγγραφικό του έργο επικεντρώνεται σε «συστημική» ανάλυση της ΕΕ, στην Γενική Γραμματεία της οποίας (Κομισιόν) άλλωστε υπηρέτησε ως ασκούμενος στο παρελθόν, δεν είναι βέβαια συμπτωματικό. Ούτε άλλωστε είναι τυχαίο ότι μιλά για την «ενωμένη Ευρώπη των λαών» (δηλαδή την Ευρώπη του κεφαλαίου, για οποιονδήποτε άλλον εκτός από τα παπαγαλάκια της ΕΕ) και προσπαθεί να με δυσφημήσει (όπως άλλωστε και τον Κ. Λαπαβίτσα πριν από εμένα) ταυτίζοντας τις απόψεις μου με αυτές της ακροδεξιάς, που έχει επίσης στόχο «την καταστροφή του Ευρώ και της Ευρωπαϊκής Ένωσης». Αντίστοιχα, βέβαια, θα μπορούσα και εγώ να τον ταυτίσω με το ΛΑΟΣ του Γ. Καρατζαφέρη με το οποίο προφανώς συμπλέει ως προς τις θέσεις του για το Ευρώ και την ΕΕ! Αλλά ας έλθω στα υπόλοιπα, παρόμοια ουσιαστικά «επιχειρήματά»του.

Πρώτον, δεν ισχυρίστηκα ποτέ ότι μόνο οικονομολόγοι μπορούν να εκφέρουν γνώμη για την οικονομική πολιτική. Αλλά σίγουρα ένας πολιτειολόγος δεν μπορεί να κάνει ανάλυση των πολύπλοκων οικονομικών επιπτώσεων από την έξοδο από το Ευρώ (και μάλιστα με ύψος 12 καρδιναλίων), όταν οικονομολόγοι ξοδεύουν τη ζωή τους για να μπορούν να εκφέρουν σχετικά εμπειριστατωμένη γνώμη (ο καθένας βέβαια με βάση τη προσέγγιση που υιοθετεί). Ούτε φυσικά ήταν μόνο ο Ρουμπίνι που έδειξε τις καταστροφικές συνέπειες της παραμονής της Ελλάδας στην Ευρωζώνη, αλλά και πλειάδα έγκυρων διεθνών οικονομολόγων, μεταξύ των οποίων οι Wilhelm Hanneke, George Irvin, John Whitaker και ο Martin Feldstein του Χάρβαρντ –εκτός αν και όλοι αυτοί είναι σαν τον Ρουμπίνι, κατά τη συνήθη δυσφημιστική τακτική του, «συμμέτοχοι» με το αζημίωτο στο διεθνές χρηματοπιστωτικό «παιχνίδι»!

Δεύτερον, ο ΔΔ υποστηρίζει ότι η έξοδος από το Ευρώ θα σημαίνει ότι η χώρα θα μείνει αδύναμη στο διεθνές καπιταλιστικό πλαίσιο χωρίς «συμμάχους». Πέρα όμως από το γεγονός ότι άμα έχεις τέτοιους συμμάχους (που τώρα είναι έτοιμοι να αγοράσουν όλο τον κοινωνικό μας πλούτο σε τιμή ξεπουλήματος), τι τους θέλεις τους εχθρούς, φαίνεται ότι ο επικριτής μου αδυνατεί να διαβάσει προσεκτικά ένα κείμενο, ειδάλλως θα είχε αντιληφθεί ότι μιλούσα για μια αυτοδύναμη οικονομική ανάπτυξη η οποία δεν έχει σχέση με την «ανάπτυξη» που υποθέτει αυτός. Και, προφανώς, δεν έχει ιδέα από την εμπειριστατωμένη θέση που υποστήριξα και στο τελευταίο βιβλίο μου ότι η ένταξη μας στην ΕΕ είναι η απώτερη αιτία για τη σημερινή κρίση.

Στην εναλλακτική αυτή αυτοδύναμη ανάπτυξη, για να έλθω στο τρίτο «επιχείρημά» του, η λύση του ενεργειακού δεν γίνεται μέσα από τις ανόητες πανάκειες των εναλλακτικών πηγών ενέργειας (άλλη μια μεγάλη μπίζνα που προωθεί η ΕΕ και οι ελίτ!) αλλά μέσω μιας ανάπτυξης που στοχεύει στην κάλυψη των πραγματικών αναγκών που οι ίδιοι οι πολίτες καθορίζουν ατομικά και συλλογικά και όχι μέσα από την απεριόριστη καπιταλιστική «ανάπτυξη για την ανάπτυξη» με στόχο το κέρδος, την οποία προφανώς (και μόνο!) καταλαβαίνει.

Τέταρτον, άλλη μια επιβεβαίωση της αδυναμίας του επικριτή μου για σοβαρή ανάγνωση είναι ότι εξακολουθεί να μιλά για ελλείμματα που θα συνεχίσουν να αυξάνονται μετά την έξοδο από το Ευρώ και για μεταφορά καταθέσεων στο εξωτερικό

από τους μεγαλοκαταθέτες, ενώ δεν παραλείπει να ειρωνευθεί και την προτεινόμενη κοινωνικοποίηση των Τραπεζών που την συγκρίνει με αυτή του ΠΑΣΟΚ(!), καθώς και το επιχείρημά μου για τη μείωση της φοροδιαφυγής, σε ένα άλλο θεσμικό πλαίσιο ριζικής αναδιανομής εισοδήματος και πλούτου! Όμως σε όλα αυτά έδωσε απάντηση το άρθρο μου (ιδιαίτερα στην πλήρη εκδοχή του, καθώς και άλλα άρθρα από τη στήλη μου) αλλά ο ΔΔ εξακολουθεί να απαγγέλλει τους στίχους του που έχει χρησιμοποιήσει ενάντια στα επιχειρήματα άλλων επικριτών του στη ρεφορμιστική Αριστερά, τα οποία όμως δεν έχουν καμιά σχέση με τα δικά μου επιχειρήματα...

=====